

§ 155 druhý odstavec ex. ř. vadium a splátky na nejvyšší podání na úhradu schodku a nákladů opětne dražby, propadají vadium a splátky toliko na úhradu schodku a nákladů opětne dražby nemovitosti, při jejíž dražbě bylo složeno vadium a na niž byly konány splátky. Jen za tento schodek a za tyto náklady postihuje vadium a složené splátky zákonné zástavní právo a nikoli za schodky a náklady opětných dražeb jiných nemovitostí tímžte vydražitelem jako v tomto případě vydražených. Za schodky a náklady jiných opětných dražeb mohou vadium a splátky z oné dražby téhož vydražitele přijíti v úvahu jako záruka toliko jako část jmění vydražitele vůbec, na niž však, by zástavním právem byla stížena, nutno podle § 155 druhý odstavec ex. ř. vésti zvlášť exekuci. Podle usnesení exekučního soudu ze dne 23. září 1925 činí schodek při opětne dražbě nemovitosti vl. č. 108 toliko 3.810 Kč, k čemuž přistupuje jen ještě poměrná část nákladů opětne dražby oné nemovitosti. Podle toho, co bylo uvedeno, postihovalo by zákonné zástavní právo splátku 15.000 Kč pouze za tento schodek a za tuto část nákladů opětne dražby a nikoli, jak mylně za to má odvolací soud, za celých 52.765 Kč 16 h. Než žalobkyně tvrdí dále, že ani za oněch 3.810 Kč a za případné náklady opětne dražby nemovitosti vl. č. 108 zákonné zástavní právo splátku 15.000 Kč nepostihuje, protože tento schodek a tyto náklady jsou prý kryty a došly úhrady z vadia, jež bylo složeno při dražbě nemovitosti vl. čís. 108. Kdyby tomu tak bylo a toto tvrzení žalobkyně bylo zjištěno jako pravdivé, nebyla by splátka zákonným zástavním právem, pro které jest exekuce podle názoru odvolacího soudu přípustna, stížena vůbec. — Se zamítnutím žaloby, jak se stalo v napadeném rozsudku přes žalobkyni tvrzený postup, dle toho, co uvedeno, souhlasiti nelze. Aby rozhodnuto býti mohlo, zdali postoupení nároku na vydání splátky 15.000 Kč na žalobkyni, exekuci na tento nárok vylučuje (§ 37 ex. ř.), nutno vzhledem k tomu, co shora uvedeno, jednati o tom a zjištiti, zdali schodek a náklady opětne dražby nemovitosti vl. č. 108 jsou kryty, pokud se týče byly uhrazeny vadiem složeným při dražbě této nemovitosti, zdali a kdy, zdali před zahájením exekuce byl žalobkyni nárok na vydání splátky 15.000 Kč postoupen a vzhledem k námitkám žalovaného o nicotnosti tvrzeného postupu podle § 879 obč. zák., pokud se týče o jeho bezúčinnosti podle § 2 čís. 2 odpůrčího zákona nutno i v tomto směru jednati a učiniti potřebná zjištění. Protože se tak nestalo a řízení v obou nižších stolicích po této stránce jest neúplným a tudíž vadným (§ 503 čís. 2 c. ř. s.), nezbylo než po rozumu §§ 510, 496 čís. 2 a 3 c. ř. s. rozsudky obou nižších soudů zrušiti a věc odkázati do první stolice k novému jednání a rozhodnutí.

Čís. 7219.

Sudiště podle řu 99 j. n.

Z toho, že žalovaný popírá pohledávku, o niž žalobce opírá příslušnost soudu, neplyne ještě, že pohledávky té nemá.

(Rozh. ze dne 13. července 1927, R II 225/27.)

Žalobce opodstatnil místní příslušnost dovolacího soudu předpisem § 99 j. n. Námitku místní nepříslušnosti soud prvního státního soudu zamítl, rekursní soud námitce vyhověl a žalobu odmítl. Důvody: Podání žaloby u okresního soudu zakládá se na sudišti § 99 j. n., poněvadž podle udání žalující strany jmění v době podání žaloby v obvodu okresního soudu se nalézající a žalovanému příslušející pozůstává v pohledávce žalovaného proti firmě S. podle vyúčtování mezi firmou S. a žalovaným ve výši 58 Kč 03 h. Aby pohledávka jako jmění mohla přijíti v úvahu, musí se v době podání žaloby již nějak státi zjevnou. Toho ale v projednávaném případě není. Žalovaný tvrdí, že mu tvrzená pohledávka proti firmě S. nepřísluší. Když tedy žalovaný sám jako domnělý věřitel tvrdí, že mu tvrzená pohledávka proti firmě S. nepřísluší, není vůbec věžitelem firmy S., v důsledku toho není vůbec nějaké pohledávky žalovaného proti firmě S. a v důsledku toho tedy také žádného jmění žalovaného ve smyslu § 99 j. n.

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o rekursu žalovaného znovu jednal a rozhodl.

Důvody:

Rekursní soud nemá pravdu, popíraje tvrzenou pohledávku žalovaného, na níž žalující strana zakládá příslušnost soudu podle § 99 j. n., prostě z toho důvodu, že žalovaný jako domnělý věřitel tvrdí, že mu pohledávka ta nepřísluší. Z toho, že věřitel pohledávku popírá, neplynulo by, jak rekursní soud za to má, ještě, že pohledávky nemá a není též správně, že o tom, zda má někdo proti druhému pohledávku, rozhoduje jen vůle věřitelova. Zda někomu proti druhému pohledávka vzešla a přísluší, o tom rozhoduje jen, zda mezi dotýčnými stranami došlo na základě určitých právních skutečností k poměru dlužnímu a zda tento dlužník poměr v době podání žaloby trval anebo zda na základě skutečností nárok zrušujících přestal. Vůle věřitelova rozhodovala by v té příčině jen potud, pokud by šlo na jeho straně o platné promínutí dluhu. Není pochybnosti, že by tvrzená pohledávka, pokud ovšem jest po právu, stačila k opodstatnění uplatňované příslušnosti soudní. Rekursní soud nejednal tedy správně, když v důsledku shora naznačeného právního názoru uznal onu pohledávku za neexistentní, aniž by podle provedených v té příčině důkazů a eventuálně nařízením dalšího důkazu výslechem stran, jehož se ostatně obě strany ve svých opravných spisech dožadují, zkoumal, zda tvrzená pohledávka skutečně povstala a dosud trvá, jak první soud zjišťuje. Teprve, kdyby na základě těchto důkazů rekursní soud dospěl k úsudku, že pro pohledávku není dostatečného důkazu, bylo by odůvodněno usnesení vyhovující námitce nepříslušnosti soudu.

Čís. 7220.

Pozemková reforma.

Převzetím velkostatku Státním pozemkovým úřadem nezanikla povinnost majitele velkostatku platiti odpočivné, na něž měl zaměstnanec